

השמלה האדומה

מערבית: ענת גלאון

אחת השכנות עצרה אותי בפתח הבית ושאלה: "לאן?!". הבטתי הרחק אל האופק ולחשתי: "אני לא יודעת!" בעודי מתרחקת, שמעתי את קולה מלווה אותי: "בחורה מוזרה!"

התחלתי לחצות את הכביש החותך כסכין בין השכונה הערבית המוזנחת משנים של בצורת לבין השכונה האחרת שנראתה כמו גן עדן. צעדיי היו כבדים ועצלים. אחד הנהגים כמעט דרס אותי במשאית הענקית שלו וצעק: "את עיוורת?! הרמזור אדום!" הצעקה שלו לא הטרידה אותי, אבל החולצה שלו, שהעידה על כך שהוא חייל, עוררה בי משהו. במוחי החלו להתרוצץ תמונות של חלקי גופות ובתים הרוסים, דמעות, אימה, דם. אנחנו רואים תמונות כאלו כל יום במהדורות החדשות, כל רגע, כאילו הפכו לחלק המרכזי בכל מהדורה. משאית עמוסת גברים חלפה על פניי והרגשתי שאני חייבת לספור אותם. התחלתי לספור כמו ילדה שזה עתה למדה מספרים: חייל אחד, שניים, שלושה, ארבעה, חמישה... באפי עלה ריח של אוכל. חשבתי להיכנס, אבל הבגדים הפשוטים שלי לא התאימו. המשכתי בדרכי וקראתי את המודעות על עמודי החשמל: "שמרו על ניקיון העיר. עיריית חיפה". חיוך חיוור עלה על שפתיי. קיוויתי לפגוש שוב את החייל ההוא שצעק עליי שהרמזור אדום כדי לשאול אותו האם העיר באמת נקייה, אבל די מהר ויתרתי על הרעיון והתחלתי לחפש משהו למלא בו את חצי השעה שנותרה עד שתתחיל משמרת הערב שלי במפעל הטקסטיל.

צבעה האדום של שמלה על בובת ראווה משך את תשומת לבי. על אף המרחק שהפריד בינינו, ראיתי אישה מלבישה את השמלה על גוף הבובה. רצתי לעברה. הרמזור הפך אדום והדם זרם במהירות בעורקיי. הוא היה אדום, אבל אדום מוזר. ממש מוזר. הוא בלבב אותי. סחרר אותי. הבטתי בו תועה. כמה קינאתי בבובה האילמת שאין לה אמנם

* ריטה עודה היא משוררת, סופרת ומתרגמת, ילידת נצרת, 1960. בעלת תואר ראשון באנגלית ובספרות השוואתית, זכתה במקום הראשון בכמה תחרויות בינלאומיות לכתיבת שירי האיקו והיג'א. ראו אור: أنا جنونك - مجموعة قصصية / "אני השגעון שלך", קובץ סיפורים קצרים; ספרים אלקטרוניים: בדפוס: إلى أن يزهر الصبار / "עד שיפרח הצבר", וכן: ثلاثية (القصيدة المتوحشة، تجليات الجنون، رجل الحلم) / "טרילוגיה: שיר פרא, אותות שגעון, גבר החלומות".

רגשות אנושיים אבל היא נהנית ממה שלנו אין. הלוואי שהייתי יכולה אני ללבוש את השמלה האדומה על גופי שלי במקום את השמלה הבלה הזאת שכבר מזמן איבדה מצבעה. מבלי לחשוב, כאילו הקצתי מחלום, דחפתי את גופי לתוך החנות וביקשתי מהאישה להוריד בשבילי את השמלה האדומה ההיא כדי שאוכל ללבוש אותה. היא העבירה מבט חטוף על הבגדים שלי והודיעה בקרירות ובמבטא ערבי כבד: "זה יקר!"

הרגשתי שהכול מסתחרר סביבי. התעקשתי ושאלתי אותה: "כמה?"

"אלף", היא לחשה בקרירות.

אלף! המספר הזה הדהד בתוך ראשי שהפך לנחיל דבורים רוחש. אני חייבת לקנות את השמלה הזאת. אני חייבת ולו פעם אחת להשיג את מה שאני רוצה! אשלם לה מחצית מהמשכורת שלי, אפילו יותר! הלוואי שלא הייתי עובדת במפעל! הלוואי שהייתי משכילה כמו הצעירות ההן והייתי יכולה לשלם על כל מה שאנחנו צריכים, אני והוריי ושמונת אחיי שמחכים נואשות למשכורת שלי מדי חודש!

בסדר, אבקש מיוסי שייתן לי עוד משמרות לילה כדי שאקבל משכורת גבוהה יותר בחודשים הבאים. פתחתי את התיק והוצאתי את הסכום. הושטתי לעברה את ידי ובה אלף שקל. האישה חייכה לעברי חיוך עייף ולא לקחה את הכסף. החיוך הצהוב שלה שיתק אותי. הימם אותי. היא אמרה בנחרצות: "אלף דולר!" והסתובבה מיד לברך את פניה של אישה לבושת פרווה שנכנסה לחנות כמו דג שקופץ לים.

הסתכלתי סביבי. שפתיי רפו. יצאתי מהחדר ברגליים כבדות. אני לא יודעת למה, אבל באותו רגע עלה בי דחף עז לירוק.